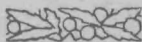

sem sedla na linico pod streho, da bi zbežala na prosto, sem nekoliko počakala, da bi se parkrat ozrla tja, kjer sem prebila najbednejše dneve svojega življenja. Kar se naenkrat zažene proti meni črna žival — pravijo ji mačka — in me hoče zgrabiti s kremplji. Ne vem, kako sem ubežala iz te nevarnosti. Le to še pomnim, da sem bila kar brezumna, tako me je bilo strah te krvoločnice. Begala sem naprej, naprej, kakor bi bila sovražnica še vedno za menoj.

Naposled sem se vendar umirila. Kako prijetno se mi je zdelo, ko sem bila spet v ljubi prirodi. Veselo so mi tekli dnevi do danes. Saj uživam zlato svobodo, ki je vendar največja naša dobrota. In vas imam, ljube moje male!

Sinica je umolknila. Pod orehom je stopal deček, ki se je radovedno oziral na drevo in dejal samprisedi: „Presneto, da je tukajle gori gnezdo! Drevi pogledam!“

Taras Vaziljev.

Staremu ateju za god.

Punčka sem velika
kakor črka i —
ki na glavi pika:
kapa ji stoji.

Vendar glave modre,
bistrih sem oči,
zlate imam kodre,
dolge tri pedi.

Danes, ata stari,
vaš slavimo god —
Bog naj vam podari
zdravja zvrhan sod!

Bog naj vas ohrani,
vsega naj vam da —
radosti kot lani,
zlatov meha dva...

Kadar pa vam leže
truplo v zemljo spat:
angel z božje veže
čuvaj vas takrat!

Dušo pa popêlji
gor v nebeški raj,
v blaženem veselji
Bog ji pôkoj daj!

Vneslav.

